

Posudek vedoucího bakalářské práce

Anny Kojanové *Foucault soudí Jean-Jacquese*

Nestává se příliš často, že se student během bakalářského cyklu vyprofiluje již při volbě svého překladu a zůstane v dalších semestrech s touto volbou konsistentní. Kolegyni Anně Kojanové se to podařilo a již tím je její bakalářská práce výjimečná. Téma formování (morálního) subjektu předchozí tvrzení ještě umocňuje, neboť vlastně reflektuje možnost setrvalosti bytí tím, kým se člověk rozhodl být, a klade navýsost antropologickou otázku po strategiích takového předsevzetí. Autorka tedy, dle mého, prostřednictvím vybraných autorů popisuje vlastní postoj a práce díky tomu nabývá vskutku filosofické dimenze. Nejde jen o srovnání dvou odlišných myšlenkových schémat, nýbrž o hluboce etické nasazení, v němž, jak jsem pevně přesvědčen, sama prošla určitou transformací, a demonstrovala tak sama na sobě, co by si měl čtenář práce vybavit pod opakujícím se motivem sebetvorby.

V samotném vypracování studentka prokazuje velmi dobrou znalost výchozích textů (postrádám snad jen větší využití *Dialogů*) a schopnost produktivně komparovat. V Úvodu by jistě bylo možné vypracovat mezi Foucaultem a Rousseauem hlubší propojení. Následující text ovšem toto drobné zaváhání především ve 4. kapitole více než dostatečně kompenzuje. Přesto bych u obhajoby rád slyšel, jak by se autorka vypořádala s otázkou, zda by nešlo uvazovat o *Dialogích* a vůbec o celém Rousseauově biografickém díle v intencích napětí mezi podmaněním (veřejnost) a subjektivací (sebetvorba)?

Druhá kapitola představuje vysoce nadstandardní referát *Užívání slasti a Péče o sebe*. Třetí kapitola pojednává zejména o Rousseauových *Vyznáních* a pokouší se o vystižení poměru mezi srdcem a představivostí. Zde by bylo na místě podrobnější prozkoumání toho, co přesně si Rousseau pod pojmem představivost „představuje“, neboť je sporné, zda se jedná o koherentní pojem. Ještě naléhavěji se ale vkrádá otázka, nakolik se dle Rousseaua odráží v jeho „rozháranosti“ obecně moderní zkušenost? Dal by se jeho popis působnosti představivosti a neodolatelnosti vášně vztáhnout na moderního člověka vůbec?

Vrcholem práce je "syntetická" kapitola, ve které se studentka na základě aparátu vypracovaného při analýze Foucaultových knih pouští do osobité interpretace *Vyznání a Snů samotářského chodce*. Naplno využívá své přednosti a nachází mnohé opravdu pozoruhodné souvislosti. Namísto diskuse s jednotlivými závěry si dovoluji vznést

ještě jednu otázku: jak se to má s Rousseauovou údajnou paranoiou? Nebylo by možné, pojmát ji jako dozajista přepjatý a značně hysterický způsob řešení etického nároku, který Rousseau sám na sebe postupem času kladl? Podobné tázání pak otevírá problematické pole vztahu etiky a nemoci resp. sebetvorby a patologie. U obhajoby by mohlo zaznít, jak studentka na podobné problémy nahlíží.

Jako vedoucí práce mohu konstatovat, že kolegyně práci pravidelně konzultovala a vždy velice pružně reagovala na každou námitku či připomínku. V tomto ohledu jsem s jejím přístupem maximálně spokojen. V textu lze občas narazit na jazykový či stylistický nedostatek, s čímž jsem spokojen již méně. Avšak jak řečeno, vše se pohybuje v přijatelné frekvenci.

Hodnocení

Předloženou bakalářskou práci považuji za mimořádně zdařilou. Sama autorka si je nicméně nepochybně vědoma toho, že představuje pouze předběžné a orientační vypracování, jež by mělo být následováno podrobnějším a hlubším uchopením otázek vznesených na konci textu. K nim se nepochybně mohou připojit i otázky vznesené v tomto posudku i další, které vykrystalizují během dalšího studia adekvátních textů. Potenciál dalšího rozpracování na magisterské úrovni je přímo hmatatelný. Z těchto důvodů doporučuji práci k obhajobě a navrhuji hodnocení výborně až velmi dobře dle zodpovězení výše nadhozených otázek.

V Neratovicích 30. 8. 2018

Jakub Chavalka